

1804

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIVLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Dolda skatter.

Två systrar i Norra Röhult gingo en kväll till skogen för att hämta korna. Då fingo de plötsligt se en guldbägare stå på en sten. Den ena sprang fram och ville taga den men hindrades av den andra. Sedan sprungo de båda hem och berättade, vad de sett. När de kommo tillbaka, var den försvunnen. Det sades, att när man ser något dylikt, skall man springa fram och taga det eller kasta ett föremål av stål på det, så blir det verklighet. Det säges också, att där man sett en sådan syn, en skatt ligger dold.

En man skulle tidigt en morgon köra till S-g. Då han kom till Pukavik, fick han se en buske vid vägen, som var fullständigt täckt med små vita lappar. Han stod en lång stund och tittade på den och fortsatte sedan sin väg. På kvällen när han återvände, var allt försvunnet.

Uppe i Norra Röhult där järnvägen nu skär ängarna

Skriv endast på denna sida!

1804

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIVLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

var fordom en offerkälla. Vid rensning av denna funno de en hel del silvermynt och kopparslantar. - En sägen berättar: En ung flicka, som brukade hämta vatten ur källan, fann denna full av gula löv. Hon skummade undan, så mycket hon kunde, fyllde sin spann och gick hem. Då upptäckte hon, att de löv hon fått i spannen voro pengar. Hon skyndade tillbaka till källan för att än en gång fylla sin spann, men då var källan klar, och alla löven borta.

2

Sanndrömmar. - Sjätte sinne.

Nedanstående äro en del märkvärdiga drömmar, som min mamma haft. Jag har skrivit ned dem efter hennes egen berättelse.

Min svåger A. och hans familj voro borta i Västergötland. Hans hustru och barn hade rest ned till J. i Blekinge på besök hos släkten. Under tiden insjuknade A. helt hastigt, kom till lasarett och dog där efter några timmar. Ingen visste om hans sjukdom och död här. Jag hade då en dröm. I denna tyckte jag mig vara bland mycket svartklätt folk, där det var höga granar. Plötsligt befann jag mig på en väg, som förde till en stor röd tegelbyggnad. Jag observerade särskilt, att ett fönster i källarvåningen stod öppet. Jag fortsatte förbi denna byggnad, gången vidgade sig till en stor grusad plan med buskage vid sidan. Längre ned låg en mind-

byggnad. Jag gick ned till den och gick in. Jag tyckte där var förfärligt kallt, och tyngden av en stor sorg kom över mig. Jag såg två svarta kistor stå ganska nära varandra och längre åt sidan en liten vit. Jag frågade, vem det var, som var död, men fick inget svar. - Senare kom den sorgliga underrättelsen. Min man och A:s svärfar reste upp till G. för att hämta liket, som skulle föras ned till J. Jag berättade då min dröm för dem och bad dem observera, om detaljerna från min dröm stämde in med verkligheten. Allt var, som jag sett det i drömmen. Begravningen ägde rum i min svägerskas föräldrahem, där höga granar stå vid byggnadens framsida.

Jag tyckte jag befann mig vid ett mörkt djupt vatten, där det var en våldsam ström. Jag hade en mängd vita kläder i vattnet, som jag skulle samla, men de flöto undan för mig. Då fick jag se min mans syster E. komma gående på vattnet, klädd i sin vita brudklänning.

Strax efter var jag med i en begravningsfärd, satt på vägnen, som gick efter likvagnen. Jag kunde se, hur de båda brunsvarta hästarna framför vår vagn lade sig åt sidan, då vi utför en lid. Jag kunde då se kistan och observerade, att dens lock var mera platt än som är brukligt här. Jag frågade, vem som var död, men fick ej heller nu något svar. Så kom underrättelsen, att just denna svägerska var död, och av brevet för övrigt fick jag

reda på kistlockets form. De bruka nämligen på denna anbringa en glasruta över den dödas ansikte, som sedan täcks över med en lucka av trä.

Det var under kriget. Jag hade i tidningarna just läst om detta och om alla de unga människor, som måste dö. Plötsligt tyckte jag mig själv vara död. Jag såg min kropp ligga där hop-sjunken, men jag ägde inga känslor för den. Den var för mig endast som en bunta kläder - ett hölje eller dylikt. Över mig själv var en underbar lättnad, som jag aldrig under min levnad känt. Jag betraktade min arm, den var förundransvärt välformad och omkring min kropp var ett ljust skimmer. Långt borta ifrån kom en egendomlig ljusflod. Den svällde ut och omstrålade allt. Det var ett egenartat ljus, som jag förr ej sett - något obeskrivligt. Tanken kom igen över mig, att jag var död och snart skulle stå inför Gud. Den tanken ingav mig ingen skräck. Jag drogs endast hän mot ljuset. Det var en hel mängd smala vita trådar och några röda, som höllo mig fast vid min döda kropp. Jag böjde mig ned och började ivrigt slita av dem, den ena efter den andra. Till sist återstodo blott några vita och de röda. Med ens kom då den förkrossande tyngden över mig igen. Det var min man, som bestört över mitt dödslika utseende, reste mig upp och ropade mitt namn.

Det har hänt mig fyra gånger, att jag känt en egendomlig lukt. En lukt så intensiv, att den har kunnat göra sig förnimbar för mitt sinne mitt under arbetet eller ett intressant

Skriv endast på denna sida!

Sjätte sinne

samtal. En lukt, som jag alltid känner, när jag kommer in i ett likrum. Det är ingen förruttnelselukt utan lukten av blommor, ljus, granris och allt, som förenar sig i ett sådant rum. Ja, t.o.m. känslan inför döden. Det är emellertid den sinnesförnimmelsen, som kommer mig att tänka på en död, och som jag kallar "likluk". Känner ni den liklukten, har jag frågat dem, som varit samman med mig, men ingen har gjort det. Vi ha upptecknat datum och timme, och det har alltid slagit in med dödsögonblicken, när vi senare fått underrättelser om dödsfallet.